

Dobrou
s kobrou

BÁJEČNÝ BAVIČ

TERRY JONES

(ZNÁTE HO Z MONTY PYTHONA)

Dobrou s kobrou

ANEB

TŘICET LEGRÁCEK PŘED USNUTÍM

ILUSTROVAL

MICHAEL FOREMAN

EUROMEDIA®

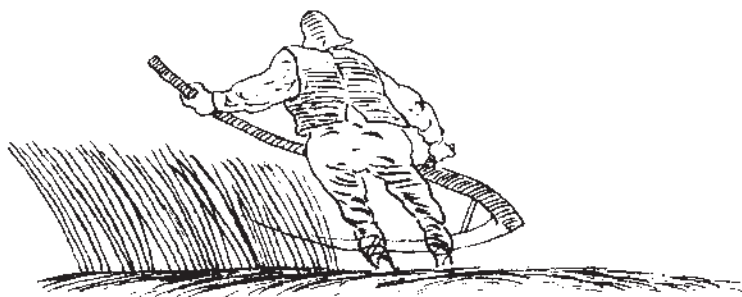
Přeložil Petr Matoušek

FAIRY TALES

First published in English by Pavilion Books Ltd, 1981
This edition published in the United Kingdom by Pavilion Children's Books,
an imprint of Pavilion Books Company Limited,
43 Great Ormond Street, WC1N 3HZ, London.
Text copyright © Terry Jones
Layout copyright © Pavilion Children's Books
Illustrations © Michael Foreman
Translation © Petr Matoušek, 2018

ISBN 978-80-7549-883-0

O PANENCE Z KLÁSKŮ

B YLO NEBYLO, JEDEN SEDLÁK KDYSI KOSIL OBILÍ, když tu se mu zezdalo, že v dálce slyší něčí pláč. Hm, zadumal se a pokračoval, jenže ten pláč byl stále hlasitější a hlasitější. Když už zbývalo posekat posledních pár řádků, ukázalo se, jako by to hořekování vycházelo přímo odtamtud. Nakoukl do brázdy – a taky že ano! Spatřil stvoření z klásků, které vzlykalo, až srdce usedalo.

„Co se ti přihodilo?“ vyděsil se sedlák.

Bytůstka k němu vzhledla a odpověděla: „Tobě na tom stejně nesejde.“ A plakala dál.

Venkovan byl dobrák od kosti, a tak ji povzbudil: „Když mi povíš, co tě trápí, třeba bych ti dokázal pomoci.“

„Sedlákům je jedno, co s námi obilnými panenkami bude,“ škytla maličká.

Soucitný muž však ještě nikdy nic podobného neviděl, a zeptal se tedy: „Proč si to myslíš?“

Panenka z klásků k němu zasmušile vzhledla. „Žijeme ve vzrostlém obilí. Ochraňujeme ho a živé duši neškodíme, ale i tak se rok co rok objevíte vy, sedláci s nabroušenými kosami, posekáte obilí hlava nehlava a seberete nám domov.“

„Musíme ho přece posekat, aby se z něj umlela mouka na chleba, který nám dává živobytí,“ vysvětloval jí překvapeně hospodář. „Ber to tak, že kdybychom ho neposekali my, obilí by na podzim beztak uschlo a polehalo. A vy byste se neměly kam uchýlit.“

O PANENCE Z KLÁSKŮ

Jenže bytůstka se rozplakala nanovo a mezi vzlyky kňourala: „Myslíte si, že když jsme drobounké a křehké, můžete se k nám chovat, jak se vám zachce. A nechávat nás za mrazivých zim bez střechy nad hlavou...“

Sedlák se nad ní slitoval a slíbil: „Tak já ti domov najdu.“ Vzal panenku z klásků, odnesl ji i s náčiním k sobě do stodoly a vybídl ji: „No, jen se dobře porozhlédni! Tady můžeš přečkat zimu pěkně v teple a suchu.“

Ta se však naštětila: „A ty si bydlíš v hezkém stavení z kamene. Jenom proto, že jsme drobounké a křehké, máš dojem, že my si nic takového nezasloužíme.“

„To vůbec ne,“ bránil se ten laskavý muž. Vzal proto panenku, odnesl ji až domů a posadil ji v kuchyni na schůdek pod oknem. „Tady ti bude dobře.“

Vzápětí se zamračila. „Jenom proto, že jsme drobounké a křehké, ti nejsem dost dobrá, abych seděla s tebou a tvojí ženou?“

„Tak to není,“ polekal se hospodář, poponesl panenku do místnosti, přitáhl jí kuchyňskou židli a usadil ji slavnostně mezi sebe a selku. Zjistil, že ani tohle nejde návštěvě pod nos.

„Co je zas?“ nechápal.

„Jenom proto, že jsme drobounké a křehké, se ti zdá vhodné přistrčit mi tvrdou židli, zatímco ty a tvoje žena sedáváte v měkoučkých křeslech?“

„Ale kdepak,“ chlácholil ji muž a usadil ji do křesla. Jenže panenku hned tak něco neuspokojilo.

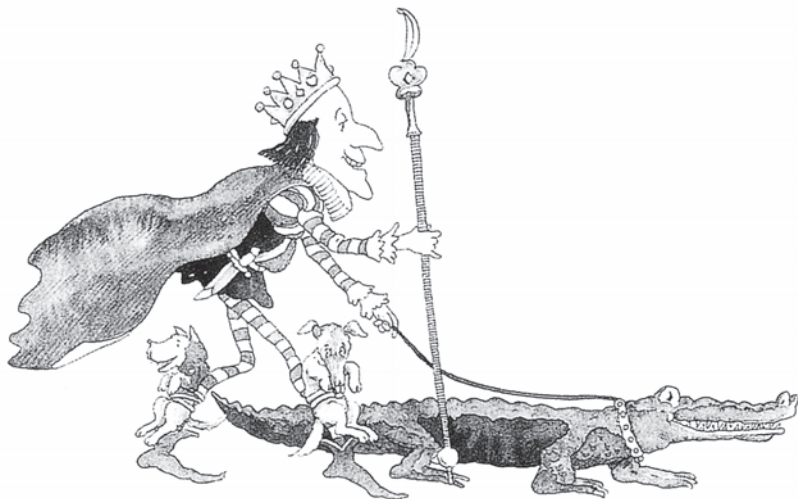
„Co ti vadí teď?“ ptal se pán domu.

„Jenom proto, že jsem drobounká a křehká, mě necháš sedět daleko od krbu, zatímco ty a tvoje žena si hovíte v jeho blízkosti a je vám příjemně teploučko?“

„To opravdu nemůžeme dopustit,“ ubezpečil ji a posunul křeslo blíž k ohni. Vtom plameny zaprskaly, vyšlehla jiskra a přistála přímo na panence z klásků. A protože sláma rychle vzplane a protože ta maličká byla tak zranitelná, rozpadla se na popel dřív, než ji sedlák se selkou stačili odtáhnout.

O KORUNOVANÉM HLUPÁKOVÍ

KRÁL HUBERT XII. VLÁDL SVÉ ZEMI po desítky let moudře a spravedlivě – pouze se s přibývajícím věkem projevoval čím dál trhleji. Jeho lid ho sice měl stále rád, nicméně časem byl nucen uznat, že panovník na stará kolena vyvádí věru pořádné hlouposti. Například jednoho dne vyšel z paláce venčit krokodýla a promenoval se po ulici tak, že měl ke každé noze uvázaného psíka. Jindy se svlékl donaha, usadil se na hlavní městské kašně a povykoval: „Ředkve! Ředkvičky!“

Přesto žádný z jeho věrných poddaných nehodlal zapřádat hovory o tom, jak je vladař na duši chorý. Nikdo neměl to srdce protestovat, ani když se Jeho Veličenstvo zavěsilo na kostelní věž převlečené za květák a házelo na srocení pod sebou bichle o tureckém hospodářství. Jen v soukromí poddaní nestačili kroutit hlavami a vzdychali: „Chudák Hubert, hlava urozená, copak asi natropí příště?“ Na veřejnosti pak všichni předstírali, že je stejně důstojný a prozíravý jako dřív.

O KORUNOVANÉM HLUPÁKOVI

A tenhle král měl náhodou dceru, kterou v jedné ze svých nejpošetilejších chviliek pojmenoval Filetina, ale všichni jí přezdívali Filutka. Tahle princezna se vcelku příhodně zamilovala do syna jejich nesmírně mocného a zámožného souseda, krále Ruperta. I proslechlo se, že Rupert přijede k trhlému Hubertovi osobně, aby sňatek projednali.

„Jejdamane!“ lamentoval králův komoří. „Co si počneme? Když tu mělo Jeho Veličenstvo naposledy návštěvu, vylilo jí na hlavu hořčici a pak se běželo schovat do kumbálku na košťata!“

„Kéž by u toho byl někdo, kdo ho přiměje chovat se chvilku příčetně,“ usoudil kancléř. „Aspoň dokud u nás bude hostem Rupert.“

A tak nabídli odměnu tisíc zlatáků odvážlivci, který by jim v té patálii pomohl. Ze všech končin země, zdaleka i zblízka se ke dvoru začali hrnout lékaři i mastičkáři, aby poskytli své služby, ale nic nezabíralo. Jeden věhlasný mudrc přispěchal s mazáním, jež si měl vladař před spaním natírat na čelo. Jenže král Hubert ho ještě toho večera vypil a udělalo se mu šíleně zle. Druhý věhlasný doktor poté dvorní radě předložil piluli, která měla vyléčit nemoc vyvolanou nenadálým požitím mazadla. Pomatený stařec k medicíně přiložil sirku a výbuch mu spálil obočí. Třetí léčitel mu sice předepsal roztok na růst obočí, avšak panovník si ho napatlal na zuby a ty mu přes noc zezelenaly.

Žádný z učenců nedokázal zmírnit královo zhloupenutí ani o špetku. Ze všech těch prášků, výluhů a mastí bylo Hubertovi XII. leda mizerně.

Nadešel den státní návštěvy. Hostitel se houpal na lustru v trůnním sále a pohlavkoval dvořany kolem sebe leklou treskou.

Na všech bylo znát rozrušení. Komoří si okousal nehty do krve. Kancléř přehryzal řetěz, na němž visel odznak jeho úřadu. Nic z toho však nejvyšším úředníkům země nepomohlo vykoumat, jak z trápení ven.

Vtom promluvila princezna Filutka: „Když si tady zjevně nikdo neví rady, co kdybych něco vyzkoušela?“

„Neplácejte nesmysly, Výchosti!“ okřikl ji komoří. „Padesát věhlasných doktorů se sjelo, aby vašeho pana otce vyléčili, a marně. Co s tím zmůžete vy?“

„Já sice asi tatínka vyléčit nedokážu,“ připustila princezna, „ale jestli vám tu na vlastní oči předvedu, jak se vejce promění v ryzí zlato, uděláte potom, co po vás budu chtít?“

„Jestliže dokážete proměnit vejce ve zlato,“ zapitvořil se kysele kancléř, „pak vás rozhodně poslechneme, Výsosti.“

„Smůla!“ uchichtla se ta liška podšitá. „Udělejte to radši hned a bez cavyků, protože já nesvedu proměnit vejce ve zlato o nic líp než vy. I kdybych to uměla, neznamenalo by to, že otci pomůžu.“

Kancléř s komořím se po sobě podívali, jenže všechny nápady jim dávno došly a v sále se nehlásil ani nikdo jiný, kdo by chtěl státu vytrhnout trn z paty. A tak souhlasili, že to nechají na Filutce.

Brzy nato dorazil k sídelnímu městu král Rupert. Ozvaly se fanfáry, zaduněly bubny, poddaní jásali a vyhlíželi i jeho syna, leč králevic nikde. Vládce sousední země byl oděný ve zlatě a jel na bílém oři, na hlavě měl tu největší korunu, jakou kdy svět viděl. Kancléř s komořím ho obřadně uvítali u brány a doprovodili ho ulicemi až k paláci.

Když se chystali vjet na nádvoří, vyběhla z davu nějaká ženská a vrhla se před kopyta Rupertova bělouše.

„Vaše Veličenstvo!“ vykřikla. „Strašlivá novina! Do vaší země vtrhlo na padesát tisíc vojáků!“

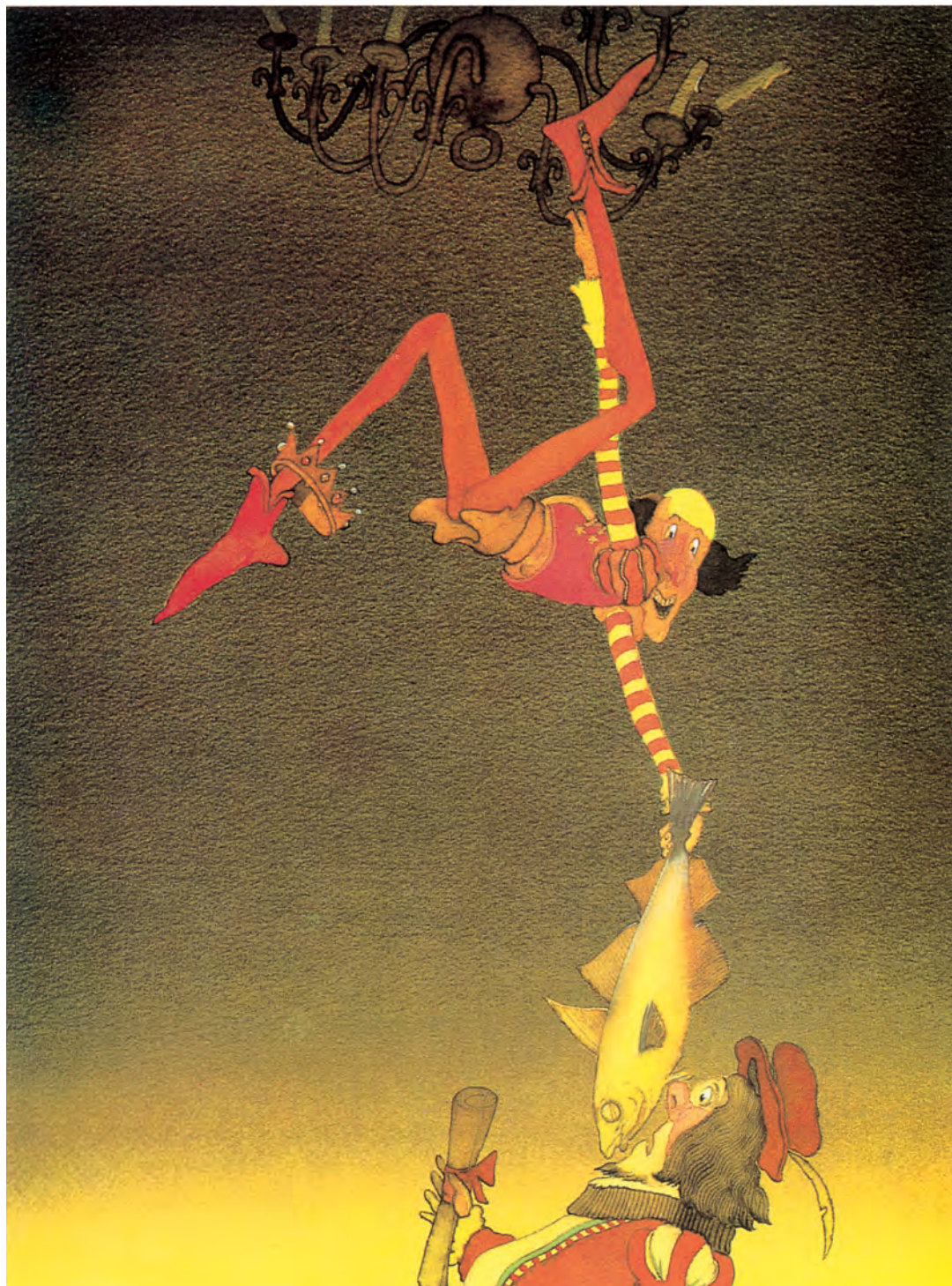
„To snad ne,“ podivil se jezdec. Vtom přicválal posel v jeho livreji a potvrdil: „Je to pravda, Veličenstvo! A je jich přes milion! Nikdy jsem neviděl tak obrovitánskou armádu!“

Vladař zesinal a v mdlobách se skácel z koně.

Urychleně ho přenesli do trůnního sálu, kde zrovna král Hubert dělal stojku a nohama žongloval s bedýnkou uzenáčů. Host se konečně probral z mrákot a spatřil svého syna a jeho vyvolenou, jak na něj seshora zvědavě hledí.

„Moje milá, je ze mě žebrák,“ přiznal Rupert příští snaše. „Naši zemi zničehonic obsadilo padesát milionů vojáků. Myslíš, že nám tvůj ctihodný pan otec dovolí zůstat u vás, když teď nemáme kam jít?“

O KORUNOVANÉM HLUPÁKOVI

„To se rozumí,“ přisvědčila princezna. „Jenom vám nesmí vadit, že se tu a tam chová trhle.“

„Ovšemže ne,“ vydechl si budoucí tchán. „Vždyť všichni čas od času vyvedeme nějakou tu hloupost.“

„Svatá pravda, otče,“ přizvukoval králevic. „Tak třeba ta stařena, co se prve vrhla pod kopyta tvého koně, byla tadyhle Filetina, ale tys ji nepoznal.“

„Ne,“ hlesl Rupert.

„A ten posel v livreji byl váš vlastní syn,“ přidala se nevěsta. „Nepoznal jste ani jeho.“

„To tedy nepoznal,“ řekl král a sklonil hlavu.

„A ke všemu jste ani nezkoušel přemýšlet, jak by se ta mnohamilionová armáda dala porazit,“ pokračovala princezna.

„Vážně jsem to nezkusil,“ uznal sousední vladař. „Jak ostatně zatočit s tak početnou hordou?“

„Hravě. Úplně stačí, když ji polijete horkou vodou,“ odvětila dívka. „Když uvážíte, že je to vojsko mravenčí!“

Nato se Rupert zasmál tomu, jaký je korunovaný hlupák, a bez meškání svolil, aby se tahle filutka mazaná za jeho syna provdala. A vůbec mu nevadilo, že mu na svatbě král Hubert vybryndal limonádu na kalhoty a pomatlal mu vlasy zmrzlinou.

OBSAH

- O panence z klásků * 5
- O korunovaném hlupákovi * 8
 - Koník z perníku * 13
 - O poletuchovi * 16
 - Tři kapky * 20
- O motýlovi, který rád zpíval * 21
 - Jankův čarovný krok * 25
 - Ukradená kredenc * 32
 - Jak Katka prováhala * 36
 - O zdřevěnělém městě * 39
 - Na Lodi umrlců * 44
 - Zrcátko hloupého Honzy * 48
 - O statečné Dorce * 52
 - O mořském tygrovi * 55
 - O větrolapkovi * 60
 - Ostrov nosáčů * 65
 - Sleď světaznalec * 69
 - Tim O'Leary * 72
 - O ježibabě s duhovou kočkou * 76
 - Strom přízraků * 82
 - O tabatěrci * 84
 - O muži, kterému patřil celý svět * 89
 - Proč nad ránem zpívají ptáci * 93
 - O tajemném klíči * 97
 - Víno z Li-Po * 100
 - O ostrově s fialovými hruškami * 105
 - O tisícizubé příšeře * 109
 - Hrad za devatero horami * 113
 - Jak se doktor Ostrozor spřáhl s ďáblem * 116
 - O lodi, která plula do Nikam * 120

TERRY JONES
DOBROU S KOBROU
aneb Třicet legráček před usnutím

Ilustroval Michael Foreman

Z anglického originálu *Fairy Tales*,
vydaného nakladatelstvím Pavilion Children's Books,
an imprint of Anova Books Group Ltd, v Londýně roku 2011,
přeložil Petr Matoušek

Obálku podle původní předlohy upravila Jana Štátná
Redigovala Jana Jašová

Odpovědná redaktorka Jana Kotřlová

Technický redaktor David Dvořák

Vydala Euromedia Group, a. s., v edici Pikola,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5,

v roce 2018 jako svou 9935. publikaci

Sazba TýpoText, s. r. o., Praha

Tisk EUROPRINT a. s., Praha

Počet stran 128

Vydání první

PRO ČTENÁŘE OD 7 LET

Naše knihy na trh dodává Euromedia – knižní distribuce,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

objednavky-vo@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.knizniklub.cz

www.knihyzipikoly.cz